

Никола Вапцаров

Зора

Зора. Събужда се града.
Сиренен вой.
След туй покой
и пустота...
Това е може би минута,
о, не минута,
то е миг.
И после пак отново тътен.
Денят разгонва с слънчев щик
стадата черни на нощта.
Зора.
Събужда се града...

Събуждаш се тогаз и ти
от своя сън.
Отвън –
сирените надуват
прегракналите си гърла.
Денят във стаята нахлува
през помътените стъкла.
И ти неволно се усмихваш
на тази бодра светлина,
която тъй упорно плиска,
шуми в зелените листа.
И тръгваш. Накъде?
Не знаеш.
Вървиш към непознат завод,
защото там остави всичко,
остави целия живот.
Ти чувстваш – още маховика
облъхва те с приятен хлад,
сирените – те тебе викат,
те непрестанно те зоват.
Но где? На – пътя е заприщен:
навред затворени врати...
В гърдите ти, като в огнище,
като в вулкан, протест дими.
Разбираш цялата нелепост
на този див, объкан свят
и тръгваш като вълк напреко
със твърди стъпки. А зад теб

ти чувстваш здраво как напират,
обгръща със ръце града
метежен порив. И разбираш:
– Зора. Събужда се света.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11403>]